

4. Word Politics, Security and International Law in Cyber Space. Australian Centre for Cyber Security. UNSW, Canberra. <http://www.unsw.adfa.edu.au>.
5. Cohen A. The Willie Sutton Theory of Cyber Security, 2015. <http://www.securityweek.com>.
6. Rueter Nicolas. The Cybersecurity Dilemma. Department of political science Duke University, 2011. <http://www.dukespace.lib.duke.edu>.
7. Salim H. Cyber safety: A systems thinking and systems theory approach to managing cyber security risks. Massachusetts Institute of Technology, 2014.-157 p. <http://www.ic3.mit.edu>.
8. Hansen Lene., Nissenbaum Helen. Digital Disaster, Cyber Security and the Copenhagen School. University of Copenhagen, New York University//International Studies

ГУМАНІЗМ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

О. С. Ященко, студентка

Ярмак Т.В., к.с.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Поряд із глобалізаційними процесами та інтенсивним розвитком науки і техніки гостро стоять питання екології та моралі. У цьому необхідно вивчити загальні цінності людства на вирішення цих питань. Однією з цих спільних цінностей є принципи гуманізму у традиційних культурних цінностях. Принципи гуманізму засновані на людяності, індикатори розвитку пов'язані з людською діяльністю та головною метою людства є його єдність. Гуманізм включає в себе поняття того, що люди повинні сприймати природу не тільки як місце існування, а як невіддільну частину нас самих, і тому потрібно розглядати світ як єдине ціле.

Вчений Ч.Ган-Улзий писав: “В онтології духовної культури обов'язково має бути поняття цінності як основи розвитку пізнання якості. Інакше висловлюючись, щоб зрозуміти ознаки усвідомлення цінностей, які є сутністю духовної культури, потрібно виробити якісне значення цих цінностей”. Це необхідно для осмислення сталого розвитку як позитивної цінності та в усвідомленні цінностей принципів гуманізму грають дуже значної ролі. Мета принципів гуманізму - створення справедливого суспільства і гуманних відносин між їхніми членами, заснованих на спільній моралі. Тому ми концентруємося нині не на речах, які розуміються під поняттям гуманізму, а в якості цього значення.

“У другій половині XX століття були спроби пошуку нової моделі світопорядку, здатної привести глобальну систему до якісно нового стану. Результатом спільних та цілеспрямованих зусиль світової спільноти, що діяла на підставі мандату ООН, із залученням авторитетних експертів та громадськості різних країн, стала розробка стратегії сталого розвитку (УР), акцент у якій зроблено на пошук принципів устрою суспільства з

урахуванням загальнолюдської проблематики та конкретних узгоджених дій, Спрямованих на її реалізацію”. З питань сталого розвитку у 1992 році на зустрічі найвищого рівня ООН у Ріо-де-Жанейро на тему “Довкілля людини та її розвиток” було затверджено “Програму розвитку-21” та інші документи, і було висунуто модель “Стійкого розвитку”.

Стійкий розвиток було визначено як модель довгострокового розвитку, при якому не обмежуючи потреб та можливостей наступних поколінь, задовольнити потреби нинішнього покоління, оцінити людський фактор та адаптуватися до довкілля.

У традиційному світогляді людина повинна споживати все в розумних масштабах, шанувати життя мешканців природи, зберігати і передавати багатство природи наступним поколінням, які можна знайти в моралі.

Виходячи з принципів гуманізму життя людей, їхнє щастя і все добре на землі великою мірою пов'язане з навколишнім середовищем і ми несемо відповідальність перед наступними поколіннями і повинні залишити та зберегти після себе умови створення сприятливого життя.

У нашому суспільстві такі проблеми як надмірне споживання, вільний продаж, переселення, вигнання, зміна кліматичних умов, забруднення навколишнього середовища, проблеми віртуального спілкування в мережах призводить до розмивання принципів гуманізму та нехтування людськими цінностями у нашому повсякденному житті. "Забезпечення сталого розвитку людства "sustainable development" є для світової спільноти найважливішою проблемою"

Для країн і розвинених країн мета сталого розвитку є не тільки економічні зміни, а й відповідність вимогам, заснованих на духовної культури та принципах гуманізму.

Західні країни виходячи з наслідків моделі розвитку та технологічного стрибка, сфокусували свою увагу на відношенні між людиною та природою, питаннях захисту навколишнього середовища та дбайливого використання дарів природи, що є одним із елементів концепції сталого розвитку.

Дослідник Н.Сарантуяа пише: “Сучасна технологія та людська діяльність спрямована на те, щоб трансформувати світ тільки на благо своїх інтересів... особлива увага приділяється при створенні нових технологій дотримання принципу непротиставлення до навколишнього та соціального середовища.

Концепція і основний принцип екогуманізму, які вимагають гуманітарного ставлення до довкілля, у тому, що “Світ – це дім, а людська сім'я – велика сім'я”. Все, що нас оточує – повітря, вода, родючий ґрунт, квіти, прекрасні птахи, озера та великі гори – є найбільшим скарбом природи. Невід'ємною частиною цього скарбу є ми самі і нам завжди нагадують, що кожна людина має право на гідність, свободу та цінна сама по собі. Сенс, що людина та єдність природи це особлива честь, яку неможливо оцінити грошима, зважити золотом, полягає у принципах гуманізму та підході до них.

В основі концепції сталого розвитку, всі країни намагаються сформулювати своє власне уявлення та шляхи подальшого розвитку. На Сході

гуманність та культура, людяність та цінності нерозривно пов'язані з природою та людиною. Вони завжди шанували мати-природу і вважали, що в традиційній культурі захист цінностей займає величезний простір, який у наші дні втрачає свій високий статус і це одна з перешкод сталого розвитку.

У розвитку будь-якої цивілізації та культурного розвитку людина віддаляється від природи. В Східних країнах ж боротьба за виживання та культурна діяльність йшла трохи інакше. Кочівники не можуть дозволити собі бути вільними від природи, вони завжди господарювали, що відповідає навколишній природі, завжди гуманно ставилися до природи, відчували і мислили за природними законами. Таким чином вони зберігали та передавали вчення про любов до природи через багато поколінь.

Кочовий спосіб життя монголів полягав не в тому, щоб пасти худобу, а наука про мертву і живу природу, повагу людського життя, піднесення моралі. Частиною цієї культури є дбайливе ставлення до природи, любов до неї.

Концепція поваги: наші пращури вважали землю основою життя, високі гори та води. Джерела називають джерелами. Передбачається, що це віра у приховані сили природи. Походження шаманізму тісно пов'язане з природою людини та стосункам із природою. У процесі організації відносин людини і природи найпершими предметами освячення стали тварини, рослини, каміння, небо.

Ідеологія заборон: люди здавна поклонялися землі, воді та повітрі. Це шанобливе ставлення до землі та ґрунту ґрунтувалося на цілій системі заборон. Неправильне ставлення до землі, води та тварин виявлялося у багатьох формах громадських заборон. Ґрунт, вода, рослини, тварини і люди мають велике значення і оскільки ця повага перероджується у відносини, то дбайливе ставлення до природи є дивовижною формою людського світогляду. Наприклад, при пошкодженні землі буде пошкоджено і ґрунт, зміниться структура рослин, пасовища будуть зруйновані. Це означає, що потрібно ("земля і води збунтуються", земля тремтить, буде вітер, шторм та ураган) тримати джерела та водостоки чистими, не можна мити у цій воді брудний посуд чи навіть посуд із молоком. Використовувати воду з джерела в розумних межах, не відривати молоду траву та листя, не зрубати самотні дерева, що ростуть у пустельних місцях, не руйнувати пташині гнізда, не полювати на звірів, що знаходяться біля води, не можна близько підходити до пташиних яєць. Усе це виражає ідеологію ставлення до природи. Ідеологія заборон націлена підтримки рівноваги у природі, на розумне використання природних багатств, збереження цих багатств для наступних поколінь.

Традиція охорони навколишнього середовища: традиції у формі писаних та неписаних законів та правил були нерозривно пов'язані з кочовим способом життя.

У писемних і усних міфах і сказаннях, які були передані через покоління, практично відсутня інформація про походження від бога чи всесвіту. Натомість основними темами є походження людини та природи, про землю, відносини між людиною та природою.

У традиційних поглядах про охорону природи великий вплив мали гамністичне світогляд, мораль і етика. Краса природи, її досконалість представлено у хвалебних промовах, усних творах, малюнках, протяжних піснях. Таким чином, поведінка, моральна зрілість і гуманізм були в кінцевому рахунку відображенням охорони навколишнього середовища.

Китайський філософ Лао цзи говорив, що треба добре розуміти закони природи і потрібно жити відповідаючи цим законам, слідувати так би мовити "освіти".

З цього погляду сьогоdnішній розвиток наших цінностей на практиці та культурі має важливе значення для ефективного здійснення сталого розвитку.

Проте з початку 1990-х років дбайливе ставлення до довкілля як цінність почало падати. Це виявляється у глобальному потеплінні, забрудненні атмосфери, парниковий ефект, опустелювання. Експерти в рамках державної політики активно обговорюють екологічні проблеми, "зелену" економіку, "зелений" розвиток, організовують наради та дискусії, пропонують вжити певних заходів щодо запобігання забрудненню навколишнього середовища.

Один з представників гуманітарних наук вважає, що характер екологічної проблеми лежить у моральному відношенні людей. Тому сьогодні ми повинні більше говорити про екологічну філософію та екогуманізм, людяність і природу.

Так як культура формує світогляд, то духовна культура може забезпечити мир та сталий розвиток та визначити подальший можливий шлях розвитку життя. Сьогодні відзначається зростання бідності та водночас погіршується стан природи, а також зникають людські стосунки. Одним із головних способів вийти з цього кризового стану це розвиток духовної культури, високого рівня багатосторонньої освіти.

Роль моралі у розвитку людства відіграватиме все більшу роль і майбутнє людства залежить від діяльності самої людини. Тому при прийнятті

будь-якого рішення, подолання якоїсь перешкоди ми повинні виходити з принципів гуманізму. Таким чином, гуманне ставлення до природи та нове осмислення природи будуть важливим напрямком у подоланні перешкод, з якими ми стикаємося.

Література:

1. Ган-Ульзий Ч. Научная фундаментальная духовная онтология устойчивого развития: комментарии к Хайдеггеру. / Ган-Ульзий Ч. // Устойчивое развитие: Духовная культура. Сборник докладов научной конференции. Улаанбаатар, 2017.

2. Law S. Humanism a very short introduction / Law S. // Oxford university press., 2011.p.1

3. Brown L. R. Building a Sustainable Society / Brown L. R. // New York; London. 1981. P. 12-14

4. Сэнгэдорж Т. Традиции и инновации в области экологического права / Сэнгэдорж Т. Улаанбаатар